

Jasmina in **Aljoša** sta lani na potovanju po Južni Ameriki, med 12.3. in 14.8., obiskala **Argentino**, **Bolivijo**

,
Peru
in
Čile

. V potopisih, ki jih bomo v prihodnjih dneh, tednih, mesecih, letih, desetletjih in stoletjih predstavljali na naši strani, boste imeli priložnost iz prve roke izvedeti marikatero informacijo, ki vaši pustolovski duši ne pusti spati.

V kolikor ste zamudili prva dva dela, si ju lahko preberete na [tem](#) (prvi del) in [tem](#) naslovu (drugi del). Prijetno branje nadaljevanja!

10. APRIL 2008 / LEDENIK PERITO MORENO IN LOS ALERCES

Zima nam kaže zobe

Zadnjih nekaj dni nimava ravno najbolj ugodnega vremena. Že v **Puerto Natalesu** sva se odločila, da morava čim prej na sever, da si malo ogrejeva kosti.

Najprej sva se odpravila do največjega ledenika (50 m visoke ledene stene) na svetu [Perito Morena](#)

Perito Moreno je edini ledenik na svetu, ki ne nazaduje ampak se stalno pomika navzdol proti jezeru in tako na približno vsake 4 leta pride do kataklizmičnega dogodka. Ledenik namreč zajezi jezero, za njem se nabira voda, dokler končno ledeni jez popusti. Po tem je zaslovelo tudi bližnje mestece

[El Calafate](#)

, ki je v zadnjih desetih letih turistično znorelo. Ker sva iz govoric "backpackerjev" izvedela, da je najugodnejša varjanta najem avtomobila, saj ti za vstop v park ni potrebno plačati vstopnine, sva se povezala s kolegom iz Belgije - Simonom. Ko smo prispeli v El Calafate smo najeli avto in in se ob 6 zjutraj odpravili v

[park Los Glaciares](#)

. Noč je bila mrzla in komaj smo čakali, da se pogrejemo v avtu, a glej ga zlomka! Naš razsuti avto je imel pokvarjeno tudi gretje. Kljub jasnemu nebu na začetku poti se je mraz z dežjem proti ledeniku stopnjeval. Tako smo ledenik lahko videli v megli in dežju, medtem ko smo v bližnjem kafiču igrali karte pa je začelo celo snežiti. Naš izlet res ni bil sanjski, vendar če dobro pomislim, verjetno ob največjem ledeniku na svetu ni najbolj toplo vreme brez padavin... navsezadnje morajo tudi ledeniki od nečesa živeti. Najlepši del izleta so bili zajčki, ki so zmedeno skakljali pred avtomobilom in dihurček. Dan je nazaj grede hotel nekoliko popraviti vtis, zato smo imeli ob rahlem dežju lep pogled na mavrice nad zelenomodrim jezerom. še en dan sva počakala v El Calafateju, prespala pol dneva ob deževnem in zelo mrzlem vremenu, vmes odšla do

lagune Nimes

(1km od Calafateja) opazovati flaminge, črnovrate labode, gosi in ostalih 80 vrst ptičev (videla

Prispeval Jasmina Pečoler, Aljoša Rijavec
Sobota, 28 Marec 2009 13:21

sva vseh 80 vrst:)) Ob sneženju sva nato pospravljala najbolj blaten šotor v tistem trenutku na svetu.

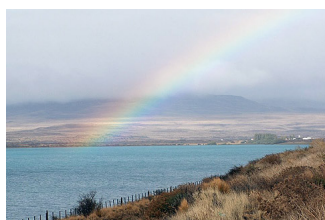
Po [Route 40](#) sva se odpravila proti **Esqelu**. Začeli smo samo z eno in pol urno zamudo, prispeli pa s pet urno zamudo. V Argentini se pač nikomur ne mudi, če šoferju zapaše pica ob 2 zjutraj, pač gremo vsi na pico. Ob poti sva opazovala nekaj zanimivih geomorfoloških oblik. V štiridesetih urah vožnje smo prečkali le tri mesta z okoli 3000 prebivalcev ter nekaj rančev, tako da sva v popolni meri doživela neskončni nič notranjosti

Patagonije

. Ker je cesta večinoma v zelo slabem stanju, so se najini notranji organi ob poti spreminjali v multiorganski shake.

V Esquelu je zopet lilo kot iz škafo. Kljub temu sva se odločila, da ostaneva kakšen dan in poskušava priti v nacionalni **park Los Alerces**, kjer med drugim najdemo drevesa stara tudi več tisoč let. Tokrat se nama je kljub slabi prognozi nasmehnila sreča in že popoldne je sijalo sonce. Ponovno sva se odločila za najem avta, ker je bila tudi tokrat to finančno nabolj ugodna možnost. Bencin je namrec tukaj smešno poceni - 0.30€ za liter, kar je minimalen strošek, če so v avtu trije. Ker sva potrebovala še nekaj potnikov, sva na cesti nasla Francoza, ki se nama je z veseljem pridružil.

Vreme je bilo tudi zjutraj čudovito. Sicer nismo mogli do največjih dreves, vendar smo si na kratkem sprehodu vseeno lahko ogledali nekaj zanimivih primerkov flore (bambuse, drevesa z oranžnimi stebli itd.) Ob jezeru smo imeli še piknik, nato pa smo se počasi odpravili nazaj v Esquel. V sončnem zahodu smo spremljali lep pogled na zasnežene gore, sijočo stepo, živo zelena drevesa in jezera, del poti pa nam je krasila tudi mavrica.

Prijetna pot v Esquel.

18 APRIL 2008

Iz Esquela sva se odpravila v [El Bolson](#). Mestece El Bolson, ki ima približno 20.000 prebivalcev, so v 70-tih letih ustvarili ljubitelji miru in "narave" (beri: marihuane). V El Bolsonu sva imela namen ogledati si okoliške gore, **indian**

head

(skala v obliki indijanske glave) in gozd (mrtva debla dreves), ki so ga umetniki verjetno pod vplivom substanc preoblikovali v različne umetniške skulpture. Vreme nama je dopustilo le ogled indijanske glave in prelepe okoliške pokrajine, nato pa sva se odpravila proti

[Barilochem](#)

Bariloche so zelo popularno turistično mesto z okoli 100.000 prebivalci. V okolici se nahajajo največja smučišča na južni polobli. Mesto je prestolnica t.i. [Lake Districta](#), ki slovi po neskončnem številu jezer in izjemnimi razgledi. Mesto je znano tudi kot glavno mesto čokolade v Argentini, kar je bilo Jasmini zeeeeelo všeč. Čeprav sva imela v Barilochah neke slovenske kontakte, jih nisva poklicala, ampak sva raje šla v poceni hostel. Ogledala sva si nacionalni park los Arrayanes, ki je bil res zanimiv, saj celoten gozd na koncu polotoka jezera Nahuel Huapi, žari v oranžni barvi. Ta dan sva prehodila približno 35 km. Spoprijateljila sva se tudi z dvema potepuškima psoma -

Fifijem

in

Perotom

, ki sta naju za celoten dan sprejela kot njuna gospodarja (z nama sta hodila vseh 30km!) . Na žalost smo se na koncu dneva morali posloviti (po moje naju še zdaj čakata pred vrati avtobusne postaje).

Pot sva nadaljevala proti [Mendozi](#). Prečkala sva zelo slikovito dolino **Valle Encantado**. Ko sva prispela v Mendoza, sva se odločila, da greva proti majhnemu kraju

Uspallata

, kjer sva našla hotel in privatno sobo za dva, plus zajtrk in celo kabelsko televizijo v sobi (!) za 8 evrov na noč. Še isti dan sva se odpravila proti slikovitim puščavskim pokrajinam V od Uspallata, kjer sva obiskala hrib sedmih barv. Vsa barvitost, zanimive reliefne oblike, kamnine in razgledi so naju zelo impresionirali. Naslednji dan sva zopet najela kolesi. Natančneje, najela sva eno kolo, tandem, s katerim sva hitro premagovala kilometre proti indijanski vasici, kjer so potomci indijancev zgradili turistično kopijo indijanske hišice. V hiši so se nahajala indijanska umetnine in spominki. Pot sva nato z dvojnimi kolesom nadaljevala proti prvimi petroglifom. V puščave S od Uspallate se na skalah sredi nikjer nahajajo stare indijanske skalne poslikave, ki prikazujejo različne živali, njihove odtise, obrise ljudi, najdemo pa celo poslikave, ki izgledajo kot NLP-ji. Blizu petroglifov se nahaja pokrajina, ki zelo spominja na Tibetansko. To je izkoristil tudi režiser filma

[Sedem let v Tibetu](#)

, saj filma dejansko niso posneli v Tibetu ampak v okolici Uspallate!

Upam da nisva razočarala koga, ki mu je bil film všeč - ampak sprijaznite se, to je le Hollywoodska iluzija (priporočam ogled filma [Mulholland Drive](#) [Davida Lyncha](#)).

Barvitost dežele V od Uspallate.

Prispeval Jasmina Pečoler, Aljoša Rijavec
Sobota, 28 Marec 2009 13:21

Naslednji dan sva se že veselila najinega prvega pogleda na [Aconcagua](#), najvišji vrh Amerik in najvišji vrh izven Himalaje. Najprej sva se odpravila proti kraju

[Puente del Inca](#)

, kjer sva opazovala enega izmed najnenavadnejših pojavov v celotni Argentini. Termalne vode, ki se spuščajo po skalah v mestecu, so ustvarile nenavadne barve sedimentov, ki so se nabrali tudi na ostankih term iz 17.stol., ko so tja hodili premožnejši prebivalci. Nato sva se odpravila na krajši trekking proti Aconcagui. Prišla sva v dolino, ki pelje proti vrhu, vendar le do približno 3000m. No, saj nisva bila tako daleč, samo še približno 4000 m višinske razlike... Preden sva se odpravila proti Mendozi sva na hitro pogledala še pokopališče na Aconcagui.

Mendoza je mesto s približno 130.000 prebivalci, vendar dobi človek občutek, da je mesto precej večje kot v resnici. Je namreč univerzitetno mesto in posledično zelo živo. Glavna stvar v Mendozi je **vino**, saj kar 70% vsega vina v Argentini pridelajo tukaj. [Malbec](#) je najbolj znano Argentinsko vino. V Mendozi sva si ogledala celoten center mesta, hotela sva iti v eno izmed vinskih kleti, a je bila na žalost zaprta. Obiskala pa sva akvarij, ki ima nekaj zanimivih rib iz porecja Amazonke in Parane ter iz ostalih krajev po svetu. Predvsem sva opazovala

Jorge

-ja, želvo staro 250 let in neskončno časa čakala, da bo odplavala po zrak. Zato sva tudi zamudila na srečanje z najinim drugim Hospitality club prijateljem

Facundom

, ki nama je ponudil prenočišče v Mendozi. Ogledala sva si tudi slovenski trg v Mendozi. Počutil sem se skoraj kot doma. Na trgu stoji kozolec, lesene klopce z izrezanimi srci, nek spomenik s slovenskim grbom in napisom Marija pomagaj. Zdaj pa šibava na žur z argentinskimi prijatelji...

Aconcagua (v ozadju), najvišji vrh Amerik.

Nostros hablamos un poco de español!

Ja, po enem mesecu je najina španščina že kar napredovala, sicer še pride do "manjših" spodrseljajev, kot na primer namesto "Ali IMATE paradižnik?", "Ali GOVORITE "paradajzasto?". Predvsem pa je pomebno, da je gospa takoj razumela kaj hočeva:)

Včeraj sva končno dobila potrditev, da nekaj pa le znavata, saj naju je gospod v hostlu v Mendozi vprašal, če sva študenta španščine (to je najina razlaga). Najina španščina je še vedno na taki stopnji, da je čisto mogoče, da naju je vprašal, če bova študirala španščino v Mendozi. Ampak ostanimo raje pri prvi varianti.

Več fotografij lahko najdete v [Albumu](#).

Prispeval Jasmina Pečoler, Aljoša Rijavec
Sobota, 28 Marec 2009 13:21
